

ת"פ 51336/03/16 - מדינת ישראל נגד יגאל טלקר (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

7 בנובמבר 2016

ת"פ 51336-03-16 מדינת ישראל נ' טלקר (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י בא-כוחה עו"ד שלומי שוחט

נגד

יגאל טלקר (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י בא-כוחו עו"ד מוסטפא נסאר

[פרוטוקול הושמט]

גזר-דין

כללי:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של פגיעה כשעברין מזוין, בהתאם להוראת סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל.

על-פי המתואר בכתב האישום המתוקן, בין הנאשם לבין הגב' נ ק (להלן: "המתלוננת") קיימת היכרות מוקדמת והשניים אף היו בקשר זוגי טרם האירועים המפורטים בכתב האישום דנן. בתאריך 19.3.2016, בסמוך לשעה 17:30, בחניית רח' יוסף בן מתתיהו 46 בבאר שבע תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה בידיו והפילה ארצה. בהמשך למתואר, בעודה שרועה על הרצפה, אחז הנאשם באבן שמצא בסמוך למקום ופצע באמצעותה את המתלוננת, בכך שהטיח אותה בראשה שלוש פעמים. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, בדמות חתך ברוחב של כ-2 ס"מ באזור אוקסיפיטלי עם דימום בעורף, אשר טופל בחדר המיון באמצעות חבישה וסגירה של סיכות.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם ובעקבות הטחת האבן בראשה של המתלוננת, החל לרדת דם רב מראשה, אשר כיסה את צווארה ובגדיה. כמו כן נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בכך שהציפורן שעל ידה התקלפה מהמקום. במעמד המתואר לעיל, בעקבות זעקותיה של המתלוננת ובעודה מותקפת על-ידי הנאשם, הגיע למקום מר יהודה אדרי, ומשהבחין בו הנאשם, נמלט הוא אל עבר ביתה של המתלוננת.

במסגרת הסדר הטיעון, לא הייתה הסכמה לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו.

טיעוני הצדדים לעונש:

באת-כוח המאשימה בטיעוניה הכתובים לעונש עמדה על החומרה שיש לנקוט בעבירות כגון דא אשר הפכו לתופעה המכונה בפסיקה "תת-תרבות הסכין" ולתפקידם של בתי המשפט במאבק למיגורה, בין השאר באמצעות הטלת עונשי מאסר לתקופה ממושכת.

הלה הפנתה לערכים המוגנים של הגנה על הזכות לחיים, לביטחון ולשלמות הגוף ולאינטרס של הרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני ביצוען של עבירות אלימות לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. לשיטתה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית וזאת בשים לב לאופן ביצוע העבירות, למידת האלימות והאכזריות שהופעלה כנגד קרבן העבירה, תוך שימוש בנשק קר ולנזקים הפיזיים שנגרמו למתלוננת בסופם של דבר. לדבריה, הגם שלא נעשה שימוש בסכין, הרי ששימוש באבן גדולה לא מוריד מהאכזריות שנקט הנאשם. לאור האמור, זו סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-42 חודשי מאסר בפועל.

בבחינת נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובגדרי המתחם, ביקשה לתת את הדעת לעברו הפלילי המכביד המונה הרשעות רבות בעבירות אלימות ועבירות נוספות. בכלל זה, הפנתה לעובדה כי שתי הרשעותיו האחרונות של הנאשם מת"פ 2727-09-15 ומת"פ 9750-10-14 בבימ"ש השלום בב"ש בוצעו כנגד המתלוננת בתיק דנן. גיליון הרשעותיו מלמד כי במאסרים הממושכים ואלו צופי פני העתיד שהוטלו עליו, והמותנים שהוטלו על הנאשם במהלך חייו, לא היה כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות.

בסופם של דברים, עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם אליו עתרה תוך הפעלת המאסרים המותנים במצטבר לכל עונש מאסר שיושת עליו, וזאת לצד מאסר מותנה לתקופה ממושכת, קנס ופיצוי למתלוננת.

מנגד, בא-כוח הנאשם בראשית דבריו הצביע על היעדר קורלציה בין עובדות כתב האישום לבין הוראת החיקוק. לדבריו, מקום בו מצוין בכתב האישום כי כתוצאה מהטחת האבן בראשה, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, הרי שאין מקום לייחס לו עבירה של פציעה כשהעברין מזוין. הדברים אמורים גם מתוך כך שנאשם בפלילים מורשע על-פי עובדות כתב האישום ולא על-פי הוראות החיקוק בהצטרף לכלל ולפיו הנאשם זכאי לקבלת הפרשנות המקלה עימו כשתמונת הדברים אינה חד-משמעית.

מעבר לכך, הלה ביקש ליתן את הדעת לנסיבות ביצוע העבירה ולקיומה של מערכת יחסים קודמת בין הנאשם למתלוננת שהתאפיינה בתלותיות מצד המתלוננת. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, פירט כי הלה סובל מבעיות במעיים ונוטל חמישה סוגי תרופות באופן קבע. אין מחלוקת בדבר עברו הפלילי, אולם ברצונו לצאת לדרך חדשה, להתחתן ולהקים משפחה ולכך יש ליתן משקל מה. לאור האמור לעיל, סבור כי מתחם העונש ההולם אמור להתחיל בין ענישה צופה פני עתיד ועד מספר חודשים בודדים, כאשר את המאסרים המותנים יש להפעיל כולם בחופף לעונש שיושת עליו בגין תיק זה.

הנאשם בדבריו בפניי טען כי בשעת ביצוע העבירות היה בגילופין ולאור זאת לא היה מודע למעשיו. זה סיפר על קיומה

של בעיית התמכרות אשר מתחדשת ומתעצמת מחוץ לכותלי הכלא. נוסף לאמור, ביקש ליתן משקל למצבו הרפואי ולקושי לשהות בתנאי מעצר במצבו האמור.

דין והכרעה:

הערכים המוגנים אשר בהם פגע הנאשם במעשיו הינם הגנה על הזכות לחיים, לשלמות הגוף ולבטחונה של המתלוננת. על החומרה בענישה שיש לנקוט כלפי המעורבים בעבירות אלימות ראה ע"פ 5641/09, **מדינת ישראל נ' ברזנסקי** (פורסם בנבו), (ניתן ביום 22.3.10) כדלקמן:

"תופעה נוראה זו אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה באלימות המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית. במסגרת זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן ([פורסם בנבו], 7.2.2005), יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן ([פורסם בנבו], 10.11.2009))."

על שיקולי ההרתעה שעל בית המשפט לשקול בעבירות אלו אפנה לע"פ 4330/12 **דעאס נ' מדינת ישראל** :

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שיעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים."

בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, גם בעבירות בהן הורשע הנאשם, ניתן למצוא משרעת רחבה ביותר של עונשים החל מעונשים צופה פני עתיד וכלה בעונשי מאסר שיכול ויגיעו לכדי מספר שנים. הגם כך, נדמה כי הפסיקה הנוהגת מקום בו מדובר בפגיעה כשהעברין מזוין, ניתן לומר כי על דרך הכלל מושטים עונשי מאסר שיכול וינועו בין מספר חודשים ועד לשנתיים וחצי ויותר. על דרך הכלל, בתי המשפט שטים ליבם לשאלה האם התקיפה בוצעה בצוותא חדה אם לאו, האם נעשה שימוש בנשק חם או קר וטיבו של אותו נשק קר, האם מדובר במעשים מתוכננים, תדירות התקיפה ותוצאותיה, הרקע לביצוע המעשים, מערכת הכוחות בין התוקף למותקף וכן יתר הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה. כך ר' בין היתר עפ"ג 24519-07-14 (מחוזי באר שבע), עפ"ג 45636-06-13 (מחוזי מרכז), רע"פ 9/08 **חוסרי נ' מדינת ישראל**.

בטרם בית המשפט יידרש למידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים אדרש תחילה לטענת ההגנה לפיה אין לייחס

לנאשם עבירה של ביצוע פציעה שהעברין מזוין וזאת נוכח כך שבכתב האישום בו הודה הנאשם מצוין כי כתוצאה מהטחת האבן בראשה נגרמו למתלוננת "חבלות של ממש". טענה זו, אין בידי בית המשפט לקבל וזו מכמה טעמים: ראשית, עיון מדוקדק בכתב האישום מלמד כי מיוחס לנאשם עובר לציון תוצאות התקיפה כי זה נטל אבן שמצא בסמוך ו"**פצע באמצעותה את המתלוננת...**". שימוש בלשון זו, יש בו, חרף השימוש במילים "חבלה של ממש", כדי להתיישב העבירה בה הורשע הנאשם.

זאת ועוד. בסעיף ההגדרות בחוק העונשין מצוין כי "**פצע: חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולעניין זה קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום.**"

על רקע ההגדרה של מהי פציעה יש לקרוא את תוצאות התקיפה באמצעות האבן כפי שהודה בהן הנאשם: "**חתך ברוחב של כ-2 ס"מ באזור אוקסיפיטלי, עם דימום בעורף אשר טופל בחדר המיון באמצעות חבישה וסגירה של סיכות**" (הדגשות לא במקור - ד.ב.ט.).

צא ולמד כי על-פי עובדות כתב האישום בו הורשע הנאשם צוין כי זה פצע את המתלוננת וגרם לה לפציעה מובהקת כפי הגדרת חוק העונשין. השימוש במילים "חבלות של ממש" הינו התיאור הכללי של הפירוט שעתיד להירשם לאחר מילים אלו, ועולה בקנה אחד עם העבירה שבה הורשע.

בשולי הדברים יוער כי לא ברור מתי אותה טענה התגבשה אצל ההגנה. ככל שזו היתה בידיעתם טרם הודאתו בכתב האישום, מצופה היה כי מקום בו מדובר בהסדר טיעון, הדבר ילובן עובר להודאה ולא ייוותר באותה עמימות נטענת. כך גם לא למיותר לצוין כי אם דווקנות בניסוח כתב האישום היא זו אשר עומדת בבסיס טענת ההגנה או אז היה מקום להרשיע הנאשם גם בעבירה של פציעת בת-זוג, בהתאם להוראת סעיף 334 יחד עם הוראת סעיף 335(ב) לחוק העונשין, כפי שהדבר נלמד מסעיף 1 לעובדות כתב האישום המתוקן.

לגופם של דברים, בתיק דנן, מידת הפגיעה בערכים המוגנים המפורטים לעיל הינה משמעותית בכל פרמטר אותו בוחן בית המשפט. המדובר באירוע אלימות שלא ברור מה הרקע לו, וממילא לא נטען כי הנאשם פעל כהגנה עצמית או כתוצאה מקנטור מצידה של המתלוננת. למעשה, כפי הנראה, אלוהול אותו שתה הנאשם עובר לביצוע מעשיו הוא זה שהביאו להסרת רסנים מוחלטת ודפוס פעולה כה אלים. למותר להוסיף כי השימוש באלוהול אינו יכול לשמש כהצדקה בכל דרך שהיא למעשים שכאלה. כך גם לא יכול לשמש כנסיבה לקולא. ביחס לכך יפים דברי בית המשפט העליון בערעור פלילי 5831/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, אשר גם אם נאמרו ביחס לצעירים, יפים גם לעניינו של הנאשם שבפנינו:

"סיפור זה נמנה על סיפור המקרים אשר פוקדים את שערי בית המשפט באופן תדיר, בהם בני נוער מקיימים מסיבות ואירועים חברתיים, שותים לשכרה ומבצעים מעשי אלימות או מין. לאחר מעשה, ובהגיעם לפיקחות, תולים הם את האשם במשקה, כאילו הכוס או הבקבוק הם אלה שהצמיחו ידיים או רגליים, פיתחו בינה ודעת והחליטו לבצע עבירות".

לא רק סתמיות התקיפה מלמדת על חומרת מעשיו של הנאשם, אלא האכזריות בה זה פעל. תחילתה של התקיפה בכך שהנאשם דוחף את המתלוננת לעבר הרצפה, ובזמן שזו שרועה על הרצפה הלה אווז באבן שמצא בסמיכות למקום ומטיח אותה בראשה שלוש פעמים. כתוצאה ממעשים אלו, כאמור לעיל, נגרם למתלוננת חתך ודימום רב, שכיסה אותה מצווארה אל עבר בגדיה. כך גם ציפורן ידה התקלפה ממקומה. המתלוננת נזקקה לטיפול רפואי בבית חולים, ופציעותיה אף הצריכו סגירה באמצעות סיכות וחבישה.

אכן, לא נגרמו למתלוננת נזקים בלתי-הפיכים. יחד עם זאת נדמה כי אך מזל הוא שזו התוצאה. הטחת אבן בראשו של אדם, לא כל שכן מספר פעמים, יכולה להביא לחבלות קשות וקטלניות. מעשים אלו כוללים בתוכם רכיב מובהק של השפלה וכוחניות. שימוש באבן כלפי אדם השרוע על הרצפה חסר-אונים, לא כל שכן מי שהיה מצוי עימה בקשר, מעיד על אובדן שליטה מוחלט, העדר אמפתיה ואכזריות לא מועטה.

זאת ועוד, הנאשם לא חדל ממעשיו ולא הבין את הפסול בהתנהגותו, וזאת עד אשר הזדמן למקום עובר אורח בעקבות זעקותיה של המתלוננת. רק בשלב זה הנאשם נמלט מהמקום לעבר ביתה של המתלוננת. נדמה כי מעשיו של הנאשם עולים בקנה אחד עם האמור בסעיף 40(ט)(10) לחוק העונשין.

אפילו מדובר במי שלדברי ההגנה פיתחה תלות בנאשם, אין הדבר אמור לפעול לטובתו. נהפוך הוא. פרץ אלימות שכזה כלפי מי שפיתח תלות בנאשם יש בו כדי להעיד על אופיו ולהחמיר בעונשו.

כשזו תמונת הדברים, נדמה כי מתחם העונש לו עתרה המאשימה, שתחילתו עשרה חודשים, הינו מקל, וזה אמור להתחיל מעונש מאסר של 14 חודשים ותקרתו 42 חודשים. בע"פ 5611/14 אבו עווד נ' מדינת ישראל, נחלקו הצדדים האם על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר יותר מזו שעותרת לו המאשימה. בעוד כב' השופט ברון סבורה כי הדגש הוא על מבחן התוצאה, סברו כב' השופטים זילברטל והנדל כי אין מקום להחמיר בגבול העליון מעבר לזה שלו עותרת המאשימה.

הואיל ובענייננו (ובשונה מפסק-הדין שפורט לעיל) בית המשפט סבור כי הגבול התחתון של המתחם אמור להיות גבוה יותר, וכאשר ממילא עתירת המאשימה הינה לעונש בתקרת הרף לו עתרה, היינו 42 חודשים (כאשר בית המשפט אינו עתיד להיענות לעתירה זו, ואף לא קרוב אליה) אין בקביעתו של רף תחתון גבוה יותר מזה שלו עותרת המאשימה כדי ללמד כי בית המשפט, מבחינת התוצאה, מחמיר מעבר לעתירתה העונשית של המאשימה.

בגדרי המתחם ולקולא נדמה כי נקודת האור הכמעט יחידה בעניינו של הנאשם הינה הודאתו. יש בהודאה זו ראש וראשונה לייתר את עדות המתלוננת. עוד יש בהודאה זו משום הבעת חרטה ונטילת אחריות, והכול לצד חיסכון בזמן שיפוטי יקר. עוד יילקח בחשבון במשורה מצבו הרפואי של הנאשם שאינו שפיר, אם כי לא היה בו כדי למנוע ממנו לנהוג כפי שנהג כלפי המתלוננת.

מן העבר השני ולחומרא, יש לקחת בחשבון את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל עשרים הרשעות קודמות, מגיל נוער ועד לימינו אנו. בחינה מדוקדקת של הרשעותיו הקודמות מלמדת כי עיקר הרשעותיו הראשונות, מגיל נוער

ועד סוף שנות התשעים, היו עבירות רכוש. כך גם הרשעותיו במהלך שנות האלפיים אינן נמצאות במדרג הגבוה בכגון דא. לו בכך היה מתמצה עברו הפלילי של הנאשם או אז משקלו של זה לא היה רב, ובוודאי שלא מכריע.

דא עקא, החל משנת 2011 ואילך הורשע הנאשם ברצף עבירות שעניינן אלימות ואיומים כלפי בת-זוג. ביתר פירוט:

בשנת 2013 הורשע הנאשם בעבירה של איומים והטרדה, ונגזר עליו עונש צופה פני עתיד.

בשנת 2014, במסגרת ת"פ 40539-08-13, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם של בת-זוג, ונגזר עליו עונש של חמישה חודשים מאסר בפועל. עיון בגזר-הדין מלמד כי בתיק זה המתלוננת היתה אותה המתלוננת בתיק שבפנינו. לצד עונש מאסר זה הושתו על הנאשם עונשים צופי פני עתיד.

בשנת 2014 הורשע הנאשם פעם נוספת במסגרת ת"פ 52458-02-14 בעבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, יחד עם עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה.

בשנת 2015, במסגרת ת"פ 9750-10-14 הורשע הנאשם בשתי עבירות של תקיפה, לרבות תקיפת בת-זוג והיזק לרכוש במזיד, ונגזרו עליו שבעה חודשי מאסר בפועל לצד עונשים צופי פני עתיד שגם הם בני-הפעלה בענייננו. עיון בגזר-דין זה מלמד שוב כי המתלוננת באותו תיק הינה אותה מתלוננת בתיק שלפנינו.

הנאשם הורשע פעם נוספת בשנת 2015 במסגרת ת"פ 2727-09-15 בעבירות הנושאות אופי של עבירות רכוש. הגם כך עיון בגזר-הדין מלמד כי בתיק זה הסגת הגבול והגניבה נעשו כלפי אותה מתלוננת בתיק שלפנינו.

צא ולמד כי זו הפעם הרביעית שידו הרעה של הנאשם פוגעת במתלוננת, כשבזו הפעם הגדיל עשות ופצע אותה באמצעות האבן. נדמה כי הדרך להביא למתלוננת שלווה הינה באמצעות הרחקתו של הנאשם ממנה לתקופה משמעותית. כך גם עולה כי עונשי מאסר רבים, חלקם ממושכים, לא היה בהם כדי להרתיעו. כשזו תמונת הדברים הרי שיש ליתן משקל משמעותי לשיקולי הרתעת היחיד.

בתיק זה לא הוגש תסקיר, ומשכך לא נפרשו מלוא הנתונים הצריכים לעניין. הגם כך, לצד מצבו הפיסי הירוד ונסיבות חייו המורכבות, נלמדת גם נזקקות טיפולית שאינה מקבלת כל מענה, בין אם בשליטה בכעסים ובין אם בשימוש באלכוהול. נזקקות טיפולית ללא מענה מחייבת אף הוא החמרה בגדרי המתחם.

אשר למאסרים המותנים שהינם בני-הפעלה, הרי שעל דרך הכלל יש להפעילם במצטבר לכל עונש מאסר אחר. זוהי לשון סעיף 58 לחוק העונשין, וזוהי אף הפסיקה הנוהגת. הגם כך, בשים לב להודאתו של הנאשם, על רקע משכו של המאסר שיושת עליו בגין תיק זה ולפנים משורת הדין, עונשים אלו יופעלו ברובם בחופף לעונש המאסר שייגזר עליו בגין התיק שבכותרת.

לאור המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 23 חודשים מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, 19.3.16;
- ב. ארבעה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון;
- ג. שמונה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע;
- ד. 6,000 ₪ פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 2, על-פי פרטיה בכתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.18;
- ה. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים מת"פ 9750-10-14 כך ששישה חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף. בנוסף מורה על הפעלת מאסר מותנה בן שישה חודשים, אף הוא מת"פ 9750-10-14 בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל; סך-הכול יהיה על הנאשם לרצות 29 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, 19.3.16;
- ו. מורה על הפעלת ההתחייבות על סך 8,000 ₪ מת"פ 9750-10-14. לא תשולם ההתחייבות עד ליום 1.1.17 יהיה על הנאשם לרצות עשרה ימי מאסר תמורתה, במצטבר לכל עונש מאסר אחר אותו הוא מרצה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, ו' בחשוון התשע"ז, 7.11.2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט